

Kiss Tibor Noé

mindenki roncs roncsok vagyunk

Tar Sándornak

felteszem a lábam az ablakpárkányra hintáztatom magam a múrattanszéken
 az ablakkeretben három döglött poloska a sarokban pálcikalábú kaszáspók
 a vassze krény ajtaja megremeg a huzatban zörög mint apa régi mazdája
 a filmekben késsel vágják fel a borítékot nekem jó lesz hozzá a golflussz kulcs is
 anya estéknént a füstölő vulkánokat nézi nem irigylem csak szomorú vagyok
 ke'au'au nui nei mākou i kēia mau lā e nānā ana i nā lua pele puhupuhi i nā ahiahi
 anya kék golyóstollal ír a hurkokat besatírozza a bekezdések elejére iníciálékát rajzol
 a fehér falakon csavarnyomok repedések hangosan kattog az alumíniumradiátor
 a takarítónő a folyosón kiabál hogy senki se mászkáljon amíg ő felmossa a padlót
 valaki mindig mászkál magyaráz harákol jajong visít sipákol csapkod káromkodik
 valaki azt kiabálja hogy jönnek a migránsok és akkor mindenki mehet az utcára
 valaki felröhög hogy tökmindegy te hülye barom mert már amúgy is az utcán élünk
 megnyikordul alattam a múrattanszék elképzelem hogy hanyatt esem és meghalok
 és meghalok és meghalok és meghalok és meghalok és meghalok és meghalok
 itt mindenki új életet kezdene vagy csak újrakezdené a régit amit elvesztett
 itt minden rohad mindenki roncs roncsok vagyunk roncsok vagyunk a roncsokon
 lana ko'u mana'o ua maika'i kou makuakāne e kāhea aku 'oe iā hulahopp
 szótagolom magamban a szavakat a hawaii nyelv pont olyan mint egy nyelvtörő
 nézem a betűket és nem tudom hol ér véget az egyik és hol kezdődik a másik
 minden egyre idegenebb idegen anya idegenek a borítékok a levelek a satírozások
 a fehér falakon penészfoltok pókhálófoslányok szürkésbarna iníciálék
 a kerület térképe celluxszal felragasztva a házirend és a tűzvédelmi leírás bekeretezve
 valaki a vassze krény kulcsát próbálja meg remegő kézzel beledugni a zárba
 valaki felröhög hogy te hülye barom ez egy nappali melegedő nem a hilton hotel
 valaki azt kiabálja hogy megjött a tiszteletes mindenki dugja el a kannás bort
 a pap néha erre fordul a fordjával prospektusokat osztogat és beszélget az emberekkel
 azt szeretné hogy ültessenek fákat az udvarra olvassák a bibliát járjanak templomba
 ezeket? isten? a saját képére? kérdezte és közben szorosan összekulcsolta a kezét
 a csuhája alól kilógott a fekete farmer a fehér falakról visszaverődött a hullafehér arc
 valaki dörömböl az ajtón de most nem akarok beszélni senkivel menjen csocsózni
 nyikorog alattam a múrattanszék kiabálok a hangom visszaverődik a fehér falakról
 anyát keresem aki istent keresi a fénylő gyapjasmadarak és a szodomain almák között
 fölöttünk az ég ugyanolyan kék a madarak ugyanúgy leszállnak a háztetőkre
 a google szerint a távolság tizenkétezer kilométer és még háromszázötvenhét
 anya szerint isten ott van a tengerparti homokban a teknősbékapáncélok barázdáiban
 isten minden nap leszáll közénk írta anya de szerintem azok csak hullócsillagok
 aloha au iā 'oe e ke kaikamahine li'ili'i mana'olana 'oe e kipa koke mai 'oe iā mākou
 valaki bekapcsolja a tévét védjük meg a családokat a gyermekeinket a nemzetünket

valaki felröhög hogy megjött a pap hozta a gyújtóst és a szépen hízelgő szavakat
valaki felröhög hogy pap bácsi megint elfelejtettem a miatyánkot a kurva életbe
a takarítónő szerint a tiszteletes miattam jár a melegedőbe a többi csak esti mese
errefelé mindnyájunknak isten a legnagyobb ellensége tette hozzá csendesen
isten az ajtómon dörömböl a partvis nekicsapódik az ajtónak a vasszekrény oldalának
a fehér falakról visszatükröződő hullafehér arcomat nézem a nyikorgó múrattanszéken
hullafehér falak festékbarázdái hajszálerek kitüremkedések a sarokban száradt pókfonál
a bekeretezett tájképen gulya rónaság gémeskút vályú sárban fetregő szarvasmarhák
valaki dörömböl az ajtón a vasszekrény ajtaja zörög megremeg mint apa régi mazdája
ez nem a hilton hotel ez egy hajléktalanszálló az emberek aszott nedvedző testek
hasogat a dobhártyám a dörömböléstől valaki belülről ütögeti a vasszekrény ajtaját
a levélpapíron szomorú iniciálék közöttünk tizenkétezer kilométer anya nem ismerlek
forogatom a kezemben a fejléces papírlapot a belső fényesség gyülekezete elele hi
valaki felröhög a távkapcsoló a földre zuhan kiabálni kezdenek pedig tiltja a házirend
valaki dörömböl az ajtón a vasszekrény megremeg hagyjatok békén menjetek csocsózni
egyszer egy hosszú hajú fiatalember azzal a szokatlan hírral állított be hogy ő jézus krisztus
a tiszteletes megkínálta lebbencslevessel amit az vonakodás nélkül elfogadott
szomorúság járta át istenem gondolta mikor lesz már rend és igazság ebben a világban
valaki bekopog az ajtón és én tudom hogy a tiszteletes szeretné hirdetni az isten igéjét
vagy fűnyírásra keres negyven fölötti megbízható nemdohányzó józan életű férfit
a tiszteletes szerint a test a lélek tükre de itt minden rohad mindenki roncs roncsok vagyunk
az ajtó megremeg a kopogástól tudom hogy a tiszteletes az mégsem mozdulok
forogatom az üres levélpapírt üresek rajta a szavak anya üres szavai a földi paradicsomból
anya alatt megindul a tengerparti homok vulkáni füstfelhő satírozza szürkére a kék eget
anyát keresem aki sosem fog találni semmit csak engem találna meg ha megkeresne
odakint valaki felüvölt üvöltének a tévéreklámok isten igéje visszhangzik a fejemben
kapcsold már ki azt a szart te barom csend legyen ez egy éjjeli menedékhely írta gorkij
az ajtó megremeg a kopogástól tudom hogy isten megbüntet majd de az még soká lesz
arcom a hullafehér falon szürke satírozás kifröccsent kávéfolt nedvedző penésziniciálé
nyikorog alattam a múrattanszék a hullafehér falra meredek az univerzum üres üres vagyok

